

– розробки методики реалізації перетворень, контролю за виконанням та оцінюванням здобутків реформування в кожному окремо взятому сегменті і комплексно;

– створення Координаційного центру з реформ державного управління, на основі ґрунтовного дослідження практики реформування в Україні та зарубіжних державах, а також урахування фінансових, матеріально-технічних, інформаційно-аналітичних та кадрових засобів.

Адаптація до стандартів Європейського Союзу вимагає комплексного підходу, головними складовими якого є: удосконалення нормативно-правової бази (оскільки публічна адміністрація діє на основі норм права, її модернізація вимагає відповідної зміни правових норм, які повинні відображати потребу суспільства у високій якості, прозорості та стабільності в роботі публічної адміністрації. Водночас, слід звернути увагу на те, що недосконалість права уповільнює процес реформ); кадрове забезпечення євроінтеграційних проєктів (реформа публічної адміністрації вимагає посиленої уваги до управління людськими ресурсами); підтримка впровадження в органах влади системи управління якістю; належне фінансування органів влади, забезпечення конкурентоспроможності державної служби на ринку праці.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Б., Дерещ В. А., Ославський М. І., Писаренко Г. М., Пухтецька А. А. Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право / НАН України; Інститут держави і права ім. В.М.Корецького / В. Б. Авер'янов (заг. ред.). – К. : Остиніан. 2007. – с. 288.

2. Білозерська Т. О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції / Т. О. Білозерська // Форум права. – 2007. – № 2. – с. 11-19.

3. Концепція реформування публічної адміністрації в Україні – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.pravo.org.ua/files/stat/Concept_public_administration.pdf

Проблеми реформування законодавства України щодо статусу біженця

Юсіфлі Б.Т.о., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Грянка Г.В.*

Щороку в усьому світі 20 червня відзначають Всесвітній день біженців. Але, у новітній історії України проблеми тих, хто змушений залишити домівку і тікати до безпечніших місць, ніколи не були такими актуальними, як 2014 року.

Біженці, і в цілому вимушені мігранти, не є новим явищем для України. Чимало українських політичних і культурних діячів, зокрема протягом ХХ століття, змогли врятуватися лише завдяки притулку, наданому їм в інших країнах. Відбувалося це і після отримання незалежності [1, с. 54].

Щороку, за даними українських та міжнародних організацій, близько 1500 осіб, громадян інших країн чи осіб без громадянства, просять про притулок вже на території України. Вони твердять, що побоюються переслідувань на батьківщині, або ж тікають від війни й насильства [2]. Однак дотепер доля більшості з них складалася важко: попри те, що Україна є країною-учасницею Конвенції ООН 1951 р. про статус біженців

та Протоколу до цієї Конвенції 1967 р., і взяла на себе зобов'язання надавати притулок – переважна більшість з тих, хто просив про захист на українських землях, не отримали його. На тепер, з-поміж усіх мешканців нашої країни, менше 3000 осіб мають статус біженця, наданий свого часу державою. Інші ж отримали відмову.

Проте, на жаль, слово «біженець» з'явилося зараз у повсякденному обігу передовсім не через тих, кого законодавство визначає «біженцями», а через мешканців України, які змушені виїхати з окупованих чи небезпечних територій до спокійніших регіонів (і кого вірніше визначати як «вимушених переселенців» або ж «внутрішньо переміщених осіб»).

«В Україні останнім часом відбулися безпрецедентні явища – іноземна інтервенція, окупація, тероризм, АТО. Вони мають соціальні наслідки, які призвели до великої кількості внутрішньо переміщених осіб та порушень прав людини. Таких громадян України зараз називають вимушеними переселенцями, що підкреслює мотиви їх переміщення – вони вимушені залишати свої домівки, щоб зберегти власне життя та життя близьких, щоб уникнути насилля та політично мотивованого переслідування за свої переконання», – зазначила Ольга Скрипник, голова Центру громадянської просвіти «Альменда»[2].

За її словами, передовсім, недостатньою є нормативно-правова база, яка має бути адаптована до нових, важких реалій. Ольга, зокрема, твердить, що прийнятий Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» є декларативним та не вирішує проблем захисту внутрішньо переміщених осіб. Сьогодні потрібні негайні дії держави щодо створення відповідної законодавчої бази для забезпечення реалізації прав внутрішньо переміщених осіб. Головні проблеми цих осіб – житло, реєстрація, працевлаштування, захист майна – досі залишаються майже невирішеними.

Співзасновниця громадської ініціативи «Восток SOS» Юлія Красільникова попередила: «Кількість переселенців зростає, проте масштаби на даний момент ще не критичні. Варто врахувати, що багато людей поки що не усвідомлює небезпеки і переміщуються тільки в межах Донбасу в більш спокійні регіони, де поки не ведуться бойові дії. Однак, якщо ситуація загостриться і в тих районах, то Україна виявиться не готова зустріти таку кількість переселенців. На даний момент жодна зі сфер для переселенців зі Сходу не врегульована. Що б не намагалися робити люди, в будь-якій царині їх чекають проблеми і перешкоди. На даному етапі людям, що перебувають в стресовій ситуації, які втратили тимчасово або постійно будинок, держава не в змозі полегшити долю»[3].

У День біженця, 20 червня 2014 року, правозахисники наголосили: здатність впоратися з новою, трагічною сторінкою новітньої української історії є не лише обов'язком громадян, а й тестом, чи може українське суспільство подбати про тих, хто потребує захисту і притулку, і дати їм змогу будувати далі своє життя у вільній країні, яка справді поважає права і свободи людини та здатна забезпечити притулок усім, хто його потребує.

Нагадаємо, за підрахунками Управління Верховного комісара ООН у справах біженців, в Україні проживає 2500 біженців. Ще близько 6-7 тисяч осіб шукають притулку.

А бойові дії на сході України і конфлікт у Криму змусили покинути свої будинки десятки тисяч жителів. Про це йдеться в доповіді УВКБ ООН. «Станом на 18 червня 2014 р. УВКБ ООН володіє інформацією про більше 38 000 переміщених осіб зі східних областей України та Криму». Серед них більшість становлять діти, жінки, люди похилого віку. Отже, ця категорія осіб потребує особливої уваги з боку державних органів і громадянського суспільства та найшвидшого прийняття змін до чинного законодавства України відповідно до європейських стандартів щодо статусу біженця.

Список використаних джерел:

1. Правознавство: Навч. посібник. / В.І. Бобир, С.Е. Демський, А.М. Колодій та ін.; За ред. В.В. Копсичикова. – К.: Знання, 2001. – 435 с.
2. Статистика УНІАН // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unian.ua/society/707756-uvkb-v-ukrajini-2435-bijentsiv.html>.
3. Біженці в Україні: новітній виклик Categories: Новини Преса о нас // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vostok-sos.org/bizenci-v-ukraini/>.

Прийняття нового Закону України «Про вищу освіту» в умовах євроінтеграції

Бегуш Н.В., студент магістратури ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат психологічних наук, доцент *Остафійчук Т.В.*

Освіта – унікальне суспільне явище, що справляє значний вплив на всі аспекти життя і діяльності країни, соціуму, людської цивілізації загалом. В умовах сучасної науково-технічної та інформаційної революції освіта функціонує як складний соціально- економічний організм, який відіграє велику роль у суспільному прогресі людства.

Головним стратегічним завданням розвитку вищої освіти України на сучасному етапі є інтеграція вищої освіти України до європейської освітньої системи в умовах приєднання до Болонського процесу, запобігаючи можливим складнощам і враховуючи перспективи цього прогресивного процесу, узгоджуючи та поєднуючи національні компоненти вищої освіти з вимогами Болонської декларації задля створення єдиної зони європейської вищої освіти.

Питання щодо інтеграції України до європейського простору вищої освіти були предметом неодноразових парламентських слухань, нарад, обговорень, конференцій, рішень органів державної влади тощо. Під час проведення відповідних заходів свої думки щодо основних проблем у галузі вищої освіти та шляхів їх вирішення висловлювали відомі вітчизняні науковці, керівники провідних вищих навчальних закладів України, інші фахівці та експерти у галузі вищої освіти.

В основу змін стали такі два підходи: перше – реформування системи вищої освіти відповідно до умов соціально орієнтованої економіки; друге – адаптація до Європейського простору вищої освіти.

У чинному ЗУ «Про вищу освіту» закріплено, що громадяни України мають право безоплатно здобувати вищу освіту за другою спеціальністю у державних та комунальних вищих навчальних закладах, якщо за станом здоров'я вони втратили можливість виконувати службові чи посадові обов'язки за отриманою раніше кваліфікацією, що підтверджується